

DE ORDE VAN DE POORTWACHTERS

DE ORDE VAN DE POORTWACHTERS

OLI VEYN

“De Orde van de Poortwachters”

Oli Veyn

2^e druk: maart 2018

1^e druk: november 2017

Uitgever: Godijn Publishing

Sleutelontwerp: Tom Smits & Oli Veyn

Coverontwerp en logodesign: Tom Smits

Kaartontwerp: Oli Veyn & Najla Kay

ISBN 978-94-92115-53-9

NUR 285

©2018 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

©2018 Oli Veyn | www.oliveyn.nl

www.deordevandepoortwachters.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en Godijn Publishing.

Voor mijn lieve ouders.
Liefde, fantasie, geborgenheid en vrijheid
zijn jullie sleutelwoorden.

DEEL 1 - INITIATIE

Ik moet. Ik zal. Ik kan.

Ik ben als een schim
onwerkelijk en eenzaam
hunkerend naar gisteren
toen ik mezelf was

Ik ben als een schaduw
angstig maar dapper
gisteren is geweest
toen ik anders was

Ik ga door de poort
en dwaal door de schemer
ik zal nooit meer zijn
zoals ik vroeger was

Transformatie, Oli Veyn 2015

STONEHENGE CONTROL DIVISION

1.

De dubbeldekker helde gevaarlijk naar links toen hij met een té hoge snelheid de laatste bocht nam. Nido probeerde de app naar haar moeder af te maken, maar door de schokkerige bewegingen typte ze wartaal. Ze had haar moeder beloofd dat ze haar regelmatig zou laten weten dat alles goed ging. Maar *goed* was eigenlijk onmogelijk nu ze drie dagen en twee nachten zat opgescheept met haar grootste vijanden. Met piepende remmen kwam de dubbeldekker zuchtend tot stilstand.

‘Shit.’ Door een ongecontroleerde veeg van haar vinger verdween de app van het scherm.

‘We zijn er.’ Goos boog over haar heen om naar buiten te kijken.

‘Verdorie, nu ben ik hem weer kwijt.’ Nido’s vingers gleden gehaast over het scherm.

‘Dat wordt een eindje lopen.’

‘Hoe is het met je been?’ Ze wierp Goos een flauwe glimlach toe. Yara en haar bende hadden gisteren tijdens de bonte avond geen moment gearzeld toen hij naar de toiletten was gelopen. Hij had een paar blauwe plekken en zijn enkel was gekneusd, het had erger gekund.

De leuning werd naar achteren getrokken door Yara, die heel toevallig achter haar was gaan zitten. Nido slaakte een diepe zucht toen de app voor de derde keer van haar scherm verdween, maar ze slikte de venijnige woorden, die in haar

opkwamen, in. Ze had Goos beloofd geen aandacht te trekken. Ze moesten deze hel zonder al te veel kleerscheuren zien te overleven nu ze dag en nacht waren overgeleverd aan de treiterij en ironie van Yara, Indy, Jay en Luc. Ze had er voor vertrek wekenlang nachtmerries van gehad.

Nido keek uit het raam. In de verte rezen grijze stenen vanuit het gras omhoog. Stonehenge. De laatste bezichtiging voor ze weer naar huis gingen. Ze zou blij zijn als ze eindelijk in haar vertrouwde kamer zat, met haar neus in de boeken, en kon ontsnappen aan haar eigen verschrikkelijke leven.

‘Oké, jongens en meisjes, even luisteren nu.’ Meneer Philips, verre familie van, ging wijdbeens in het gangpad staan.

Boven Nido’s hoofd verscheen het gezicht van Yara. ‘Liefdes-appjes?’ vroeg ze lizig. Ze griste de mobiel uit Nido’s handen.

In een reflex schoot Nido omhoog, klauwend naar haar mobiel die naar achteren verdween.

‘Nido, zitten! Iedereen blijft zitten tot ik zeg dat we kunnen gaan.’

‘Verdorie.’ Nido plofte nijdig terug in haar stoel. Met haar meest valse blik keek ze door de nauwe opening tussen de twee rugleuningen naar Yara, die plagend de mobiel heen en weer wiegde voor haar lachende gezicht.

‘Geef terug,’ fluisterde Nido, maar Yara veegde al met haar gelakte wijsvinger over het scherm, net buiten Nido’s bereik.

‘Een app naar je moeder? Serieus?’ Yara schaterde het uit. ‘Mam help me, aaaaaarrgghh!’

‘Waag het niet!’ Nido probeerde tussen de opening door haar mobiel te pakken.

‘Of anders... Wat?’ Yara sloeg met vlakke hand tegen Nido’s leuning.

‘Ze is verliefd op Goos,’ zei Yara grinnikend tegen Indy, die smalend haar wenkbrauwen optrok bij het zien van de foto.

‘Dat worden vast oerlelijke koters.’

Yara's schaterlach overstemde het geluid van het enthousiasme van de andere leerlingen.

'Kan het wat stiller?' Philips verhief zijn stem, maar zoals altijd veranderde zijn schorre rokersstem na een paar woorden in een hees gekraak. 'Het zijn net een troep wilde apen.'

'Lang leve de schoolreisjes.' Met een brede glimlach overhandigde de chauffeur hem een microfoon. 'Nog iets gehoord van uw collega?'

Philips slaakte een diepe zucht. 'Volgens de laatste app is ze een uur geleden in Nederland aangekomen. Ze zal inmiddels wel in het ziekenhuis zijn.'

'Het is te hopen dat alles goedkomt.'

'Zonder meer.' Philips tuurde met een blanco blik door het gangpad. 'Dat het net nu moest gebeuren.'

Nido keek ongeduldig naar Philips. Wanneer mochten ze gaan staan? Ze gaf Goos een stoot met haar elleboog, maar die haalde zijn schouders op.

'Ik doe niet mee. Ik heb al genoeg klappen gehad de afgelopen dagen. Sorry.'

'Als we buiten zijn, verzamelen jullie twee aan twee voor de bus. Je gaat niet rennen, weglopen of de boel lopen verzieken.' Philips wreef met vlakke hand door zijn duifgrijze haren. 'Zonder Juffrouw Wagenmakers is het even aanpassen, ik kan er ook niets aan doen.' Er viel een korte stilte. 'In het Visitor Centre krijgen we een korte presentatie en daarna gaan we met een shuttle naar de stenen.' Zijn raspende stem kraakte door de luidsprekers boven Nido's hoofd.

'Gelukkig niet lopend,' zei Goos.

Nido's gedachten gleden naar de foto's op haar mobiel. Die stomme meiden pakten hem wel vaker af, dus zorgde ze ervoor dat er geen gênante foto's opstonden. De laatste opschoonsessie was... *Shit!* Ze had de foto van het kinderfeestje van Roos niet gewist, omdat ze deze nog moest doorsturen naar Mevrouw de Jong, aangezien zij dat had gevraagd. Nido's moeder, die iedere

week met de Jong sportte, had erop gestaan dat ze haar hielp. Verkleed als het konijn uit Alice in Wonderland had ze de hele middag rondgehuppeld op het feestje van Roos. Op het einde wilde de kleine meid met haar op de foto en ze had met tegenzin ingestemd. Nido keek met een ruk achterom toen een tweede schaterlach door de bus galmde.

‘Jongens!’ zei Philips smekend.

Dubbel shit. Ze hadden haar konijnenfoto gevonden. Nido drukte zich tegen de rugleuning en maakte zich zo klein mogelijk.

‘Ik heb nog wel een wortel voor je, Nido.’ Luc schaterde het uit.

‘Is het nou afgelopen? Iedereen stil!’

Oh nee! Dit was erg. Iedereen deed mee. Iedereen, behalve Goos. Ze wisselden een blik. Ze las in zijn ogen de herkenning van de pijn die zij ook voelde. Ze hadden dit al zo vaak meegeemaakt. Ze moesten het lot ondergaan en hopen dat het na een paar maanden op zou houden. Yara kennende had ze de foto doorgestuurd naar haar eigen mobiel en het zou Nido niets verbazen als hij al op social media stond. De hele school zou haar konijnenblunder zien.

‘Luc! Zitten!’ De stem van Philips sloeg over, een teken dat hij op het randje van een gigantische uitbarsting balanceerde.

‘Nijntje, maar dan anders. Ze heeft zelfs snorhaartjes getekend.’ Er klonk gesmoord gegiechel.

‘Ik zou zeggen, oppeuzelen met kerst,’ zei Indy. Ze sloeg nog een keer tegen de rugleuning.

Goos keek Nido met een meelijwekkende blik aan.

‘Vergeten,’ zei Nido schouderophalend.

‘Niet zo slim.’ Hij wendde hoofdschuddend zijn gezicht af.

Goos haatte het als ze Yara en haar bende een aanleiding gaf. Dat gebeurde helaas al te vaak. Wat Nido ook probeerde, ze kwam altijd in de problemen.

‘De stenen mag je niet aanraken. Is dat duidelijk? Je blijft op het pad en bij de groep.’ Philips had het geluid nog harder gezet en zijn woorden dreunden door de bus.

‘Zitten er ook konijnen?’ vroeg Yara met een gesmoorde lach. ‘Hebben we een goede reden om haar achter te laten,’ fluisterde ze tegen Indy. Ze gaf zo’n flinke klap tegen Nido’s rugleuning, dat Nido met haar hoofd tegen de stoel voor haar beukte. Jay en Luc gierden van het lachen.

Philips draaide zich met een zucht om en verliet de bus. ‘Ik ben blij dat we hierna naar huis gaan.’

Hoera voor het tolerantiebeleid. Hij kon ieder uur wel sfeerondjes houden, maar dat hielp geen snars als hij zijn ogen sloot voor wat er gaande was. Het was vast de gevaarlijk lage nicotinenewaarde in zijn bloed wat hem deed besluiten dit gedrag te negeren. Yara en de rest wisten daar handig gebruik van te maken, vooral tijdens deze reis.

Iedereen schoot omhoog zodra Philips uit het zicht was.

Nido draaide zich woedend om. ‘Geef mijn mobiel terug.’

‘Dat vieze ding hoef ik niet meer.’ Yara gooide de mobiel naar achteren. ‘Het plakt van de chocolade. Geen wonder dat je zo vet als een varken bent.’

‘Vlaamse reus,’ zei Indy. Ze stak haar voortanden over haar onderlip.

‘Suftrutten,’ zei Nido net hard genoeg zodat ze het konden horen. Als waarschuwing kreeg ze een flinke por van Goos. ‘Zij begonnen, Goos.’ Ze strompelde langs hem heen en probeerde zich door de menigte naar achteren te wringen, waarbij ze menig klasgenoot met haar brede heupen weer terug kegelde in hun stoel. Luid protesterend door haar irritante aanwezigheid kreeg ze flinke klappen en porren van ellebogen, maar het deerde haar niet. Ze moest haar mobiel vinden voordat er iemand op ging staan. Ze moest haar moeder appen dat alles goed was. Die zou misschien in paniek raken, gaan hyperventileren

en haar klasgenoten gaan bellen. *Nee!* Ze wilde niet denken aan de gevolgen.

Op haar knieën tastte ze koortsig de grond, maar ze kon hem nergens vinden. Vloekend liet ze haar handen over de stoelen glijden en zocht daarna tussen de zittingen tot ze hem eindelijk vond.

‘Nido!’

Met een ruk kwam ze omhoog en stootte haar hoofd tegen het lampje van het paneel boven haar. Een steek schoot door haar hoofd. Ze bleef met haar vlakke hand over de pijnlijke plek wrijven, terwijl ze naar voren liep.

‘Waarom moeten we toch altijd op jou wachten?’ De geur van asbak en opgedroogde koffie vulde de kleine ruimte tussen haar en Philips. Ze mompelde snel een excuus voordat ze langs hem de bus uit glipte.

Ze luisterde niet naar het gegniffel en ontweek de woedende blikken van haar klasgenoten toen ze naast Goos ging staan. Zo ver als ze kon, duwde ze haar mobiel in de linkerzak van haar spijkerbroek. Die zouden ze niet meer kunnen afpakken. Haar broek zat eigenlijk te strak, ze was wat dikker geworden de laatste paar weken. Hierdoor kon alles wat in haar zakken verdween er alleen met de grootste moeite weer uitgehaald worden. Ze zou Goos wel vragen foto’s te maken bij de stenen.

2.

Na een saaie, monotone uitleg over de historie van Stonehenge door een magere, Engelse vrouw, mochten ze eindelijk met de shuttle naar de stenen. Het was al laat. Ze hadden uren in de file gestaan, doordat ze Wagenmakers hadden afgezet bij het dichtstbijzijnde vliegveld. Diens moeder had een hersenbloeding gehad en daarom moest ze met spoed naar huis. De chauffeur had, heel slim, een omweg genomen, waardoor ze waren verdwaald en dus veel te laat bij Stonehenge waren aangekomen.

De saaie vrouw had venijnig gereageerd dat er eigenlijk geen tijd meer was voor een bezoek aan de stenen, omdat de laatste shuttle al een half uur daarvoor was vertrokken. Philips had zijn charmes in de strijd gegoooid om haar ervan te overtuigen dat ze toch echt niet terug naar Nederland konden zonder foto's van de belangrijkste bezichtiging van de reis. Na een paar complimenten over haar mooie, blauwgrijze haren en perfect gestylde kleding, was ze dan toch overstag gegaan en had ze een extra shuttle met gids geregeld.

Terwijl Nido over het pad naar de stenen liep en de wind haar haren losrukte uit haar slordige paardenstaart, hield ze Yara goed in de gaten. Zij was het brein en meestal de eerste die begon met pesten. Tijdens dit soort uitstapjes wist ze altijd iets te bedenken om haar of Goos belachelijk te maken of om hen bij de docenten in diskrediet te brengen.

De gids baalde van zijn late klus en vertelde té vlug, in bin-nensmonds Engels, waar de stenen vandaan kwamen en hoe hij dacht dat het bouwwerk was ontstaan. Hij was nauwelijks te verstaan. Tijd voor vragen was er ook niet.

Nido vervolgde het pad naar de stenen, steeds verder van de groep vandaan. Niet dat het haar niet interesseerde, maar ze wilde zo ver mogelijk van Yara verwijderd zijn.

Abrupt ging het pad over in gras. Nido stapte op het donzige tapijt. Een onzichtbare aantrekkingskracht liet haar gefascineerd naar de stenen staren en ze zou zelfs zweren dat haar lichaam met eenzelfde kracht ernaartoe werd getrokken. Het koste haar moeite niet toe te geven aan de drang dichterbij te komen.

Philips en haar klasgenoten liepen voorbij, zonder haar te zien. Nido zette een stap naar achteren om de groep te ontwijken. Onmiddellijk keek ze weer naar de stenen. Het ging vanzelf, alsof het magneten waren die haar blik wilden vangen en vast wilden houden.

‘Hé konijnzombie! Misschien moet je wat eten.’ Voordat ze kon reageren, werd ze op de grond gegooid en met haar gezicht in het gras gedrukt. Ze probeerde zich los te wringen, maar een zwaar gewicht drukte haar bovenlichaam tegen de grond. Gal brandde in haar keel. Een grote hand omsloot haar achterhoofd en drukte haar gezicht nog verder in het gras, waardoor ze nauwelijks lucht kreeg.

‘Kom op, konijn. Gras eten, of ik geef je een stomp.’

Het was Jay. Altijd Jay. Paniek wolkte in haar maagstreek en liet haar hart sneller slaan. ‘Laat me los!’

‘Eten, tomatenkop! Of moet ik het zo vragen?’ Yara drukte haar schoen in de knieholte van Nido’s linkerbeen.

Nido klemde haar kiezen op elkaar om de pijn te verbijten. Haar handen grepen graspollen vast in een poging omhoog te komen, maar het gewicht dat haar naar beneden drukte was te zwaar. Yara en Indy waren bovenop haar gaan zitten.

‘Een paar sprietjes maar,’ Indy boog haar hoofd naar beneden tot het naast het gezicht van Nido hing. Ze krulde haar lippen, waarbij ze haar rechte, witte tanden ontblootte.

Nido schopte met haar benen en draaide haar heupen om zich los te wringen uit de verstikkende greep. ‘Ik krijg geen lucht meer.’ Ze onderdrukte de verpletterende paniek die in haar opkwam.

‘Eet dan!’ Jay hief haar gezicht iets op door aan haar haren te trekken en liet haar mond net boven de kietelende grassprietjes zweven.

Nido keek op. Luc stond wijdbeens voor haar te grijnzen. Een paar klasgenoten keken verschrikt achterom, om daarna weer vlug verder te lopen. Philips had zoals gewoonlijk niets in de gaten. Er was niemand die durfde te helpen. ‘Over mijn lijk.’

‘Wat zegt ze?’

‘Over mijn lijk.’

‘Stomme trut.’ Yara stond op en schopte met haar voet hard tegen Nido’s heup. De anderen imiteerden haar gretig. Nido kreunde toen de pijnlijke trappen in haar zij en tegen haar bovenbenen aankwamen. Jay drukte haar hoofd met kracht naar beneden, waardoor ze met een klap met de zijkant van haar voorhoofd tegen de grond beukte. Gniffelend liepen ze bij haar vandaan.

Voorzichtig stond Nido op. Alles deed pijn. Haar hoofd nog het meest.

Goos kwam naast haar staan en legde zijn hand op haar schouder. ‘Gaat het?’

‘Bedankt voor je hulp.’ Nido deed geen moeite de scherpte in haar stem te verbergen, maar ze wist dat ze haar frustraties niet op hem moest afreageren. Hij kon er niets aan doen. Hij was net zo goed een slachtoffer.

‘Sorry,’ mompelde hij in het voorbijgaan. Met afhangelende schouders liep hij bij haar vandaan.

Ze zuchtte diep en klopte het zand van haar spijkerbroek en T-shirt. Ze zou in de bus haar excuses wel aanbieden. Nido rechtte haar rug, beurs en pijnlijk van het gewicht dat het had moeten dragen, en keek op. Haar klasgenoten en Philips hadden de ronde om de stenen bijna voltooid. Zij stond nog halverwege het pad in het gras. Zou ze teruglopen en ze weer bij het begin ontmoeten?

Ze schudde haar hoofd. Stonehenge boeide haar al jaren. Ze had internet afgespeurd naar informatie en uren in de bibliotheek doorgebracht om meer te weten te komen over deze mysterieuze plek. Ze zou een bezoek niet laten verpesten door Yara en de rest.

Langzaam liep ze verder, haar blik gericht op de stenen. Haar linkerbeen protesteerde pijnlijk, maar de aantrekkingskracht van de stenen slokte al haar aandacht op. Zonder een moment van twijfel dwaalde ze van het pad af, de greppel in en de verhoging over, recht op de stenen af. De imposante pilaren rezen boven haar uit en met een bonzend hart legde ze haar hand op de eerste steen binnen handbereik. Een pulserend signaal schoot door haar hand. Van schrik trok ze hem met een ruk terug. Een siddering gleed door haar lichaam en verspreidde een aangenaam gevoel. Ze schudde haar hoofd. De klappen van daarnet hadden haar vast duizelig gemaakt.

Midden in de cirkel bleef ze staan en tuurde naar een van de stenen. Ze vernauwde haar ogen tot spleetjes en zette aarzelend een paar stappen dichterbij. Op een van de stenen stond een inscriptie, een regel vreemde tekens. Wat raar. Ze had in al die boeken en artikelen die ze gelezen had, nooit iets gevonden over inscripties.

Ze liet haar rugzak op de grond vallen en zette een grote stap vooruit tot haar neus de steen bijna raakte. Aarzelend stak ze haar wijsvinger uit naar de inscriptie.

3.

Gebiologeerd staarde Nido naar haar wijsvinger die als vanzelf langs de inscriptie gleed. De steen voelde lauw aan en de ruwe structuur kietelde haar huid. Haar vingertop tintelde, alsof de goudgele vonken van vuurwerksterretjes erop uitdoofden. Een intens gevoel verspreidde zich door haar lichaam en deed haar hoofd licht aanvoelen. Ze was bijna aan het einde van de regel toen een stem haar abrupt uit haar gedachten haalde.

‘Haal onmiddellijk je hand weg.’

Haar hart maakte een sprongetje. Haastig trok ze haar trillende hand terug. Ze was betrapt. *Shit*. Ze keek opzij en maakte een verontschuldigend gebaar. Door de laaghangende zon zag ze slechts het silhouet van een slanke man met halflang haar. Ze moest haar andere hand boven haar ogen houden en een oog half dichtknijpen om hem beter te kunnen zien. ‘Sorry, neemt u mij niet kwalijk.’ Ze stapte achteruit en struikelde over haar rugzak. Even wankelde ze op een been, toen viel ze met een doffe klap op de grond. Een steentje boorde zich door haar spijkerbroek in haar billen. ‘Au!’ Inwendig vervloekte ze haar gloeiende wangen die, in combinatie met haar rode haren, haar hoofd er lieten uitzien als een overrijpe tomaat.

De man stapte naar voren. Hij bleek een jongen van haar leeftijd te zijn. Zijn lichtblauwe overhemd wapperde rond zijn slanke taille en stak af tegen zijn zwarte broek.

Nijdig schudde ze het zand van haar handen. ‘Jij bent helemaal geen bewaker!’

‘Doet er niet toe. Je mag de stenen niet aanraken.’ Hij wees naar een bordje in het gras. Doelbewust liep hij naar haar toe en stak zijn linkerhand naar haar uit. Zijn lippen krulden zich in een glimlach toen hij haar vriendelijk aankeek.

Nido knipperde met haar oogleden, door de plotselinge wending, en sloeg haar blik neer. Op zijn pols stond een tatoeage; twee overlappende ringen met een verticaal oog in het midden. Alle stoere jongens hadden tatoeages, maar deze was anders dan de bekende tribals. Aarzelend pakte ze zijn hand. Zijn greep was stevig en hij trok zo hard dat ze onhandig tegen hem aanbotste.

Woedend keek ze naar hem op. Zijn turquoise ogen glommen geamuseerd en zijn linkermondhoek krulde spottend omhoog. *Hij raakte haar aan met zijn ogen.* Met een ruk trok ze haar hand terug en stapte achteruit. ‘Ik bepaal zelf wat ik wel of niet mag.’

De jongen haalde nonchalant zijn schouders op en liep weg. ‘Dan moet je het zelf maar weten,’ zei hij over zijn schouder. ‘Ik heb je gewaarschuwd.’

Met samengeknepen ogen keek ze hem na. Zijn legerkisten schraapten over het gras, terwijl hij met de punt van zijn schoen ritmisch een paar pollen wegschopte. Zijn stoere kleding en onverschillige houding gaven hem een rebelse uitstraling.

Nido keek langs hem heen. De stenen trokken lange schaduw over het groene tapijt en er gleden mistlierten omheen die de plek leken in te pakken na een lange dag van bezichtigingen. In de verte liep Philips met de gids en haar klasgenoten al naar de parkeerplaats terug. Hij gebaarde wild met zijn handen, zoals altijd wanneer hij enthousiast was over het onderwerp waarover hij vertelde. Ze zou te laat komen en de hoon van de klas weer over zich heen krijgen. *Shit.*

Ze richtte haar aandacht op het pad. De jongen had het verlaten en stond met zijn rug tegen een van de grote stenen. Hij drukte zijn schouders en wang ertegenaan, alsof hij verstopper-tje speelde en hield zijn hoofd scheef waardoor het zonlicht een oranje gloed over zijn gezicht toverde.

Vloekend griste Nido haar rugzak van de grond en slingerde hem met een wild gebaar op haar rug. Wat een hypocriet! Ze zou hem weleens vertellen hoe achterlijk het was dit te doen na zijn bemoeizuchtige waarschuwing.

Toen ze zich naar hem omdraaide, zag ze een man tussen de stenen staan. Hij droeg een grijze, wollen mantel die tot zijn enkels reikte, waardoor hij eruitzag als de held uit een populair computerspel waarvan het zoveelste deel pas was uitgekomen. Er liep een slangentatoeage over zijn hoofd, die kronkelend in de zwarte holte van zijn wijde capuchon verdween. De donkere blik in zijn ogen trof haar als een bliksemschicht. Haar adem stokte toen een onzichtbare band langzaam haar borstkas omringde en alle lucht uit haar longen perste. Geïntregeerd bleef hij haar aanstaren als een jager zijn prooi.

‘Hé, pssst! Doorlopen!’ De stem van de jongen naast haar klonk gehaast.

Haar hartslag versnelde en dreunde in haar borstkas. Spieren spanden zich in haar lichaam, klaar om in actie te komen, maar zijn indringende ogen nagelden haar aan de grond. Ze probeerde te bewegen. Haar lichaam leek niet langer van haar en voelde log en zwaar, alsof een bovennatuurlijke kracht alle energie uit haar zoog. Hulpeloos starde ze voor zich uit. Op het gezicht van de man lag een moordlustige uitdrukking die alleen voor haar bestemd kon zijn.

Nido opende haar mond, maar er kwam geen geluid. Zelfs haar stem liet het afweten.

‘Verdomme, hypnocontrole.’ De fluisterende stem van de jongen stierf weg door haar hijgende ademhaling.

In een oogwenk verdween de man. Hij liep niet weg, ver-
vaagde zelfs niet, maar verdween alsof hij er nooit had gestaan.
Ze voelde de spanning van zich afglijden toen ze haar ingehou-
den adem liet ontsnappen en probeerde haar trillende ledema-
ten onder controle te krijgen.

Zodra ze kon, begon ze te rennen, maar na een paar passen
bleef ze stokstijf staan, omdat de jongen een glimmend voor-
werp uit de veel te volle zak van zijn cargobroek trok.

Aarzelend zette ze een stap achteruit. Het oranje metaal
weerkatstte de warme gloed van de avondzon. Ze zette nog
een stap achteruit. Een monotoon geluid, dat klonk als een
boor van de tandarts, zwol aan. Het was geen boor, maar een
wapen. Nog een stap naar achteren. Haar adem zette haar keel
in vuur en vlam.

De jongen bleef haar aanstaren, zijn kaken verstrakten. Ze
kreeg het gevoel dat hij dwars door haar heen keek. Een diep
verborgen instinct vertelde haar dat ze in actie moest komen.
Ze wilde gillen of weglopen. Of weglopen en gillen, in welke
volgorde dan ook. Haar hart kon het tempo nauwelijks bijhou-
den, haar nekharen schoten omhoog en honderden babyspinnen
leken over haar rug te lopen.

‘Wat ga je daarmee doen?’

Een onbehaaglijk gevoel groeide in haar buik. Eerst heel
klein, voor het zich uitspreidde door haar hele lichaam dat was
doordrenkt met adrenaline. Er stond iemand achter haar.